

№
#1

Καθηγητές και παρατάξεις ουρλιάζουν πως το άσυλο και η ελευθερία διακίνησης ιδεών πλήττονται από καταλήψεις και στέκια. Χρίζονται λοιπού υπερασπιστές του ασύλου και προτείνουν μια σειρά από μέτρα για την αποστείρωση των χώρων αυτών. Όσοι είναι συνειδητά δεμένοι με τα συμφέροντα κράτους και αφεντικών, λένε πως το άσυλο πρέπει να επανακαθοριστεί ή να καταργηθεί αφού δε χρειάζεται. Απ' την άλλη όσοι εμφανίζονται ως οι πιο «ριζοσπάστες», λένε πως «αγωνίζονται» για την υπεράσπιση του ασύλου και του «δημόσιου-δωρεάν» χαρακτήρα του πανεπιστημίου.

Όμως ξεχνάνε κάποια πολύ βασικά πράγματα.

α) Στο πανεπιστήμιο και γενικά στην κοινωνία, απέχουμε πολύ απ' το να επικρατεί ελευθερία διακίνησης ιδεών. Το πανεπιστήμιο λοιπού απέχει πολύ απ' το να είναι μια υψίδα ελευθερίας και αυτονομίας σε ένα καπιταλιστικό σύστημα όπου κυριαρχεί το κεφάλαιο.

β) Οι ιδέες δε φτιάχνονται πάνω στις νεφέλες από διάφορους «αυθρώπους του πνεύματος» που αντιπαραθέτουν τις απόψεις τους αμπελοφιλοσοφώντας. Οι ιδέες ξεκινάνε από την κοινωνία και σ' αυτήν καταλήγουν και στοχεύουν.

Μέσα σ' αυτή τη συγκυρία, τόσο αυτοί όσο και το πανεπιστήμιο, έχουν πάρει ήδη θέση.

Το πανεπιστήμιο δε συμβάλλει μόνο στην ιδεολογική θωράκιση των επιλογών των αφεντικών και του κράτους τους, αλλά και στην πρακτική εφαρμογή τους στο κοινωνικό πεδίο. Πώς; Μέσα απ' τη συμμετοχή καθηγητών σε ινστιτούτα και ερευνητικά προγράμματα που χρηματοδοτούνται από εταιρίες, το στρατό ή την αστυνομία και παράγουν έργο και θεωρία για λογαριασμό τους.

Αρκεί να αναρωτηθεί κανείς αν όσα συλλαμάμε καθημερινά στο δρόμο, από τις αναπλάσεις στις πλατείες, τις σκούπες μεταναστών, την πολεοδομική καταστολή, τη διαχείριση ανθρώπινου δυναμικού, την «προληπτική» καταστολή, τη χάραξη της εξωτερικής πολιτικής και του πολέμου, έχουν σχέση με το πανεπιστήμιο.

Θα αρχίσουμε τη διερεύνηση του θέματός μας από την ανίχνευση της σύδεσης του πανεπιστημίου και συγκεκριμένα του παντείου με την καταστολή. Μ' αυτό δεν εννοούμε την κατασταλτική λειτουργία (πάνω στα σώματα, τη σκέψη και τη συμπεριφορά) της εκπαιδευτικής διαδικασίας όπως γίνεται σήμερα, αλλά το πώς το πανεπιστήμιο παράγει γνώση για την αστυνομία και πως η αστυνομία βρίσκεται και παρεμβαίνει στις λειτουργίες του με τη συμβολή καθηγητών, φοιτητών και ερευνητικών προγραμμάτων. Τη στιγμή λοιπού που υποτίθεται πως απαγορεύεται να εισβάλλει στους χώρους του η αστυνομία, τόσο η τελευταία όσο και οι εταιρίες εισβάλλουν απ' την πλαϊνή πόρτα.

It's business as usual...

